

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **P. M.,** zastoupený JUDr. Jaroslavem Adamem, advokátem se sídlem Rooseveltova 37, Český Krumlov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5 - Smíchov, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2016, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 1. 2017, č. j. 54 Ad 10/2016 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce podal žádost k okresní správě sociálního zabezpečení o přiznání invalidního důchodu. Rozhodnutím okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 04. 2016, č. j. X, byla tato žádost pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v pozdějším znění, zamítnuta. V tomto rozhodnutí je uvedeno, že žalobce není invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 30 % a nebyla tak splněna podmínka podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tj. pokles pracovní schopnosti v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %.

[2] Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce řádně a včas námitky spočívající zejména v tom, že posudkový lékař dospěl k neúplným skutkovým zjištěním a tudíž nesprávnému skutkovému závěru.

[3] Žalovaná námitky žalobce na základě nového posudku (vypracovaného pracovištěm České správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích dne 4. 8. 2016), v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítla. Nebylo totiž zjištěno funkční postižení závažnosti, která by indikovala invalidizaci žalobce.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

[5] Soud doplnil dokazování o vypracování posudku posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Českých Budějovicích. Tento posudek následně hodnotil jako správný, úplný a přesvědčivý. V souzeném případě komise svůj postup dostatečně osvětlila a uzavřela, že žalobce nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v žádném stupni. Pokles pracovní schopnosti u žalobce činil 30 %. Posudek o invaliditě hodnotí výlučně pracovní schopnost, nikoliv omezení v osobním či rodinném životě nebo společenském uplatnění.

[6] Soud nevyhověl návrhu žalobce na ustanovení znalce, který by mohl podle jeho tvrzení objektivně a nestranně posoudit jeho zdravotní stav z hlediska jeho možné invalidity, odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5Afs 147/2004, č. 615/2005 Sb. NSS) a v souladu s touto ustálenou judikaturou vycházel toliko ze správního spisu a posudku komise.

[7] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že jej lékaři posuzovali ve vztahu k obchodní činnosti, což neodráží realitu. Z posudků bylo soudu naopak zřejmé, že byl žalobce posuzován ve vztahu k činnostem, které skutečně vykonával.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobcův zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý, avšak neodpovídá žádnému stupni invalidity, což vyplývá i z posudku komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce zatím neodůvodňuje přiznání invalidity.

II. Kasační stížnost

[9] Proti rozsudku krajského soudu stěžovatel brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního.

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že v jeho věci byly zpracovány celkem tři rozporné posudky. Posudek MUDr. K. R. zpracovaný dne 11. 4. 2016 sice stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti 30%, ale vychází z kapitoly XV., odd. B, položky 6c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž míra poklesu pracovní schopnosti u této položky je 30 – 40 %. Posudek MUDr. P. K. však volí položku 6b, když míra poklesu pracovní schopnosti u této položky je 15 - 20% a následně navyšuje o dalších 10 % vzhledem k dalšímu postižení. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí

vychází z kapitoly XV., odd. B, položky 6b. Komise posoudila podle položky 6b a z důvodu hraničního stavu mezi omezením lehkým a středním využila horní hranice, tedy stanovila 20 % poklesu pracovní schopnosti. Jediné, v čem se všechny citované posudky shodly, je dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje tělesné schopnosti významné pro pracovní schopnost stěžovatele.

[11] Stěžovatel dále vznesl zásadní pochybnosti o vypracovaném posudku posudkovou komisí. Chybu posudku spatřuje v tom, že je posuzován k práci spočívající v obchodní činnosti, což neodpovídá jeho vzdělání, předchozí pracovní zkušenosti a schopnosti, neboť vždy pracoval především manuálně.

[12] Posudková komise nesprávně posoudila jeho předmět práce a krajský soud toto bez dalšího přejal, aniž by se tímto dále zabýval nebo to jakkoliv hodnotil. V tomto směru se již nejedná o medicínskou otázku, ale o otázku skutkovou a právní, mající zásadní vliv na posouzení pracovní schopnosti, kterou měl hodnotit sám krajský soud. Krajský soud vzal v potaz pouze jednu minimální pracovní činnost stěžovatele, zatímco jeho převažující činností je právě manuální práce v pneuservisu.

[13] Krajským soudem byl nedostatečně posouzen zdravotní stav stěžovatele. V této souvislosti proto stěžovatel žádal o ustanovení soudního znalce k zodpovězení otázky, zda jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odůvodňuje přiznání invalidního důchodu. Návrh na ustanovení znalce byl pak ze strany krajského soudu bezdůvodně zamítnut. Odůvodnění rozsudku je nepřesvědčivé a nedostatečné.

[14] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je při určení míry poklesu pracovní schopnosti nutné zohlednit též konkrétní okolnosti posuzované osoby, tj. její vzdělání, věk, dosavadní pracovní zkušenosti a z toho plynoucí možnost uplatnění na pracovním trhu, což krajský soud neučinil.

[15] Stěžovatel je tak přesvědčen, že položka 6b byla nesprávně volena. Zároveň je na místě další navýšení o dalších 10 % vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu. Posudkový lékař (komise) měl dojít k závěru, že míra poklesu pracovní schopnosti dosahuje minimálně 40 %, což dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění odpovídá invaliditě prvního stupně.

[16] Stěžovatel uvedl, jaká jsou jeho omezení v práci a jak pracovní schopnost, resp. invalidita zasahuje do jeho osobního života. Stěžovatel musí absolvovat časté cesty se synem do nemocnice, což mu způsobuje bolesti hlavy, únavu a nervozitu. Nedokáže si dlouho hrát s dětmi pro bolest hlavy, levé ruky a únavu. Bolest hlavy mu způsobuje problémy v sexuálním životě a pro bolest ruky je v sexuálním životě omezen. Jeho fyzický i psychický stav se nadále zhoršil po napadení P. Š. (k tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 4. 2016, č. j. 3 T 15/2015 - 284, v němž vystupoval jako poškozený).

[17] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k posouzení skutečného pracovního zařazení stěžovatele, jakož i jiných zmíněných

individuálních okolností. Zároveň požadoval nové stanovení znalce k přezkoumání zdravotního stavu.

[18] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na své dosavadní argumentaci a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Kasační soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, kterým by se musel zabývat podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Stěžovatel v kasační stížnosti pouze v obecné rovině namítal nedostatečnost odůvodnění napadeného rozsudku. Kasační soud však dospěl k závěru, že krajský soud ve svém rozsudku vyčerpávajícím způsobem vypořádal všechny žalobní body a zohlednil všechny rozhodné skutečnosti. Správnost jeho závěrů bude předmětem dalšího přezkumu Nejvyšším správním soudem, námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je však nedůvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že ve věcech invalidních důchodů, které jsou podmíněny dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem účastníka řízení, je rozsah soudního přezkumu vymezen povahou věci. Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou, o které si správní soud nemůže učinit úsudek sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Ty jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., tedy jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem. V případě potřeby může soud uložit také zpracování posudku znalci z oboru posudkového lékařství.

[24] Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení ve věci invalidity ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise je úplný a přesvědčivý (srov. ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, ze dne 3. 4. 2013, č. j. 6 Ads 158/2012 – 24, a mnohé jiné), případně – namítal-li to žalobce - zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena.

[25] Pokud je posudek úplný a přesvědčivý a vypořádává se rovněž se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností namítaných účastníkem, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz např. rozsudek ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 Ads 72/2008 – 50, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 – 48). Z posudku musí být proto zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. Odborné posudkové závěry ovšem nepodléhají hodnocení soudu z hlediska jejich správnosti, neboť k tomu soudci nemají odborné lékařské znalosti.

[26] V posudku musí být uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení je považováno za jeho rozhodující příčinu. Za rozhodující příčinu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce [§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invalidit a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (o posuzování invalidity)]. Procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Posudková komise je povinna odůvodnit zařazení zdravotního postižení pod konkrétní položku uvedené přílohy i určení míry poklesu pracovní schopnosti v rámci rozpětí stanoveného v jednotlivých položkách, včetně případného navýšení podle § 3 téže vyhlášky.

[27] Je-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity).

[28] Míra poklesu pracovní schopnosti určuje, zda je pojištěnec invalidní. Tak je tomu v případě, kdy z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles pracovní schopnosti pojištěnce nejméně o 35 % (§ 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění). Odstavec 2 téhož ustanovení pak rozděluje invaliditu do tří stupňů: invaliditu I. stupně při poklesu pracovní schopnosti o 35 % až 49 %, invaliditu II. stupně při poklesu pracovní schopnosti o 50 % až 69 % a invaliditu III. stupně při poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 %.

[29] Při určování poklesu pracovní schopnosti musí posudková komise vyjít ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření a přitom vzít v úvahu, a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti

nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek (§ 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění).

[30] Kasační soud z posudkového spisu zjistil, že stěžovatel byl posuzován lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Českých Budějovicích dne 11. 4. 2016 s tím, že je v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění – avšak současně stěžovatel není invalidní podle § 39 odst. 1 téhož zákona, neboť jeho pracovní schopnost poklesla v souvislosti s úrazem ze dne 24. 11. 2014 o 30 %. Rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu hodnotil lékař okresní správy sociálního zabezpečení podle kapitoly XV, oddíl B, položka 6c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30 %. Procentní míra se ve smyslu § 3 a 4 téže vyhlášky nemění.

[31] V posudku určeném pro doplnění dokazování v řízení před krajským soudem komise uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pracovní schopnost jsou právě následky traumatu ze dne 23. 11. 2014 (spočívajícího ve zlomené klíční kosti). Podle komise odpovídá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele postižení uvedenému v kapitole XV, oddíl B, položka 6b, přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Zde je uvedeno rozmezí poklesu pracovní schopnosti 10 až 20 %. Vzhledem ke stavu hraničícímu se středně těžkým postižením bylo využito horní hranice a pokles pracovní schopnosti byl stanoven na 20 %. Komise neshledala důvod k navýšení horní hranice pro další postižení, neboť dospěla k závěru, že již nejsou funkčně významná ani pro náročnost povolání. Pracovní náplň celoživotní výdělečné činnosti stěžovatele totiž nespočívá *převážně* ve fyzicky náročné práci. Komise dále uvedla, že položku 6c použít nelze, neboť je stanovena pro těžké postižení, které nebylo objektivně doloženo a ověřeno – především však zdravotní stav nesplňuje kritéria stanovená touto položkou (tj. značné omezení funkce končetiny pro manipulaci s předměty, těžké omezení hybnosti ve dvou velkých kloubech, omezení svalové síly na stupeň 3, svalové atrofie, těžké deformity, kdy je výkon některých denních aktivit omezen i přes využívání kompenzačních mechanismů a prostředků). Komise dospěla k závěru, že stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí, tedy k 10. 8. 2016 invalidní.

[32] Co se týče namítané rozpornosti jednotlivých posudků, výsledek posouzení v rámci doplnění před krajským soudem byl shodný s posudkem okresní správy sociálního zabezpečení i České správy sociálního zabezpečení v tom, že se nejednalo o invaliditu. Oproti posudku okresní správy sociálního zabezpečení komise nepovažuje funkční postižení za těžké. Oproti posudku České správy sociálního zabezpečení v námitkovém řízení (v druhém stupni) neshledala komise důvod k navýšení horní hranice pro další postižení zdravotního stavu ani pro náročnost povolání.

[33] Stěžovatel namítal nedostatečnost posudku komise, ta však podle kasačního soudu vyčerpávajícím způsobem vysvětlila svůj postup a rovněž uvedla, z jakých důvodů zařadila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele pod kapitolu XV, oddíl B, položka 6b vyhlášky o posuzování invalidity. Rovněž se zabývala tím, zda se nejedná o postižení těžké, přičemž dospěla k závěru, že tomu tak není. Komise jednoznačně uvedla, že se v případě stěžovatele jedná o lehké postižení funkce končetiny, přičemž neshledala důvod k navýšení horní hranice pro další postižení z důvodu, že již

nejsou funkčně významná. Nebyl ani důvod zohlednit tvrzenou náročnost povolání, neboť pracovní náplň celoživotní výdělečné činnosti stěžovatele nespočívá převážně ve fyzicky náročné práci. Komise dále výslovně uvedla, že nelze použít položku 6c – těžké postižení, neboť objektivně doložený a ověřený zdravotní stav nesplňuje požadovaná kritéria.

[34] Již krajský soud se pokusil stěžovateli ozřejmit, že námitka nezohlednění reálné výdělečné činnosti stěžovatele je nedůvodná. Předně úkolem posudkových komisí není určit zcela konkrétní zaměstnání, která je účastník řízení schopen vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání (viz rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 – 92). Tvrzení stěžovatele, že lékaři jej posuzovali ve vztahu k obchodní činnosti, ačkoliv má vzdělání toliko k manuální práci, a že nevzali v úvahu jeho věk a uplatnění na pracovním trhu, není důvodné. Sám stěžovatel totiž v žalobě uváděl, že je zaměstnán jako nákupčí, řidič, obchodní manažer a technický pracovník v pneuservisu. Z obsahu posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí i předchozích posudků provedených posudkovými orgány je zřejmé, že stěžovatel byl hodnocen pro různé profese. V posudcích je zohledněno, že pracoval jako nákupčí, vykonával obchodní činnost jako OSVČ, řidič, od roku 2014 pak jako obchodní manažer, nákupčí a pracovník prodeje a servisu v pneuservisu. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel ve skutečnosti byl posudkovými orgány posuzován ve vztahu k profesím, které skutečně vykonával a které v průběhu řízení ostatně i sám uvedl (provádění těchto profesí potvrdil rovněž v žalobě).

[35] Kasační soud proto s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil námitce, že by posudkoví lékaři vyšli z neúplných podkladů nebo nesprávných skutkových zjištění. Popsaná zjištění posudkové komise umožňují soudu vytvořit si dostatečnou představu o zdravotním stavu stěžovatele, zejm. rozsahu a závažnosti jeho obtíží. Skutková zjištění, pro které posudková komise podřadila zdravotní postižení pod položku 6b, tak podle Nejvyššího správního soudu mají oporu v odborných podkladech založených ve spise a odpovídají popisu daného stupně zdravotního postižení. Z tvrzení stěžovatele ani obsahu spisu pak nevyplývá důvod, který by uvedené zpochybňoval.

[36] K posouzení námitky neustanovení znalce je třeba zdůraznit skutečnost, že posudky jsou shodné ve svém závěru, že stěžovatel nebyl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní v žádném stupni. Posudky se shodovaly ve zjištění skutkového stavu, a přestože se částečně lišily v zařazení diagnózy stěžovatele lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a lékařem České správy sociálního zabezpečení, v závěru týkajícím se procenta poklesu pracovní schopnosti se naopak shodovaly. Krajský soud proto další dokazování (ustanovením znalce) za účelem ověřování stěžovatelova zdravotního stavu zcela správně považoval za nadbytečné. Za situace, kdy se všechny posudkové orgány shodly ve svém závěru, že zdravotní stav stěžovatele neodpovídá žádnému stupni invalidity, by bylo další znalecké posouzení zcela nadbytečné, a krajský soud tudíž nepochybil, když znalce neustanovil.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] S ohledem na vše shora uvedené proto Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného ani krajského soudu žádná pochybení, která by měla vliv na zákonnost

napadaných rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu